

Искания на ищеца

Комисията иска:

- да се установи, че Кралство Нидерландия не е изпълнило задълженията си по членове 45 ДФЕС, 65 ДФЕС и 63 ДФЕС, като е приело и е запазило условията за прехвърляне на пенсионни активи, предвидени в член 19а, параграф 1, буква d и член 19b, параграфи 1 и 2 от Wet op de loonbelasting 1964 (Закон от 1964 г. за данъка върху възнагражденията), в член 40с от Uitvoeringsregeling Invorderingswet (Правилник за прилагане на Закона за събиране на публичните задължения), в член 10d, параграф 3 от Uitvoeringsbesluit loonbelasting 1965 (Правилник за прилагане на Закона за данъка върху възнагражденията от 1965 г.), както и в Bijlage IV bij besluit DGB2012/7010M inzake internationale aspecten van pensioenen (приложение IV към Декрет DGB2012/7010M относно международните аспекти на пенсиите),
- да се осъди Кралство Нидерландия да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Комисията счита, че нидерландската правна уредба на условията за прехвърляне на пенсионни активи, натрупани по т.нар. „втори стълб“ относно допълнителното пенсионно осигуряване чрез работодателя, е несъвместима със свободното движение на работници, свободното предоставяне на услуги и свободното движение на капитали. Според Комисията, макар тези условия да важат както за национални, така и за транснационални прехвърляния, те могат да бъдат изпълнени по-лесно от националните пенсионноосигурителни институции, отколкото от чуждестранни пенсионноосигурителни институции, които искат да предлагат в съответната държава членка пенсионни услуги за заетите там работници или служители, които преди това са натрупали пенсионни активи в Нидерландия. Комисията посочва, че ако предвидените в правната уредба условия не бъдат изпълнени, натрупаните в Нидерландия пенсионни активи се включват при облагането.

Преюдициално запитване от Bundesgerichtshof (Германия), постъпило на 11 юли 2022 г. — VM/LO

(Дело C-462/22)

(2022/C 359/59)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesgerichtshof

Страни в главното производство

Жалбоподател във въззивното производство: VM

Ответник във въззивното производство: LO

Преюдициален въпрос

Започва ли да тече за ищеца изчаквателният период от една година, респ. шест месеца съгласно член 3, параграф 1, буква а), пето и шесто тире от Регламент (ЕО) № 2201/2003⁽¹⁾, едва с доказването на обичайното му местопребиваване в държавата членка на сезирания съд или е достатъчно, ако в началото на съответния изчаквателен период ищецът първоначално има чисто фактическо местопребиваване в държавата на сезирания съд и едва след това, в периода до предявяването на иска, местопребиваването му се затвърди като обичайно местопребиваване?

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000 (ОВ L 338, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 183).